

ubehageligt at komme til Opholdskommunen; derom kan ingen Regel gives. Men jeg vil tillade mig ganske aabenhjertigt at sige, at jeg tror paa dette Punkt, hvor der tales om den interkommunale Forsørgelsespligt og Forsørgelsesret, der er det dog maaste, naar vi ville være oprigtige, det økonomiske Spørgsmaal mellem Kommunerne, som fortrinsvis bestemmer vor forskellige Stilling, og det er vel ogsaa det, der vil blive det Afgjørende, naar vi skulle tage Beslutning. Om det mere eller mindre Humane kan der paa dette Punkt ikke siges Noget med Bestemthed. Jeg vil blot fremdeles bemærke, at de to ærede Ordførere for Flertallets Forslag ere altfor gode Logikere til ikke at indse, at de ere komne ind paa en Inkonsekvens i det Dørligt, de have opstillet et længere Ophold som Betingelse for Erhvervelse af Forsørgelsesretten. Hvis de ville være konsekvente, og hvis de i den Grad have Modbydelighed for Jødestedet, som de have, saa er der ikke anden Medning for dem, end at de maa sige: Enhver skal forsynes paa det Sted, hvor han opholder sig. Saa snart de komme ind paa et Lidsrum, saa ere de inde paa en Bane, der fører dem bort fra deres egen Lante, og derfor tror jeg virkelig, at vor Stilling, som gaar ud fra Opholdskommunens Forpligtelse efter lang Tids Ophold, er meget fastere og sikrere, end den, den ærede Ordfører har.

Strup: Maaste det ogsaa maatte være mig tilladt at gjøre en kort Bemærkning; den skal i Virkeligheden blive meget kort.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Strup: Jeg skulde beklage, om det ærede Medlem havde Ret i sin Formening, at det økonomiske Hensyn var det Afgjørende her, det økonomiske Hensyn mellem Kommunerne, hvad jeg ikke kunde forstaa anderledes end mellem de forskellige Grupper af Kommuner. Jeg skulde meget beklage, om det ærede Medlem havde Ret; men dersom han har Ret, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at Udvalgets Flertal ikke kæmper for at forrykke Grændsen, men at det netop er Udvalgets Mindretal, der kæmper for at forandre det nu bestaaende Forhold paa dette Punkt. Dersom der altsaa er Nogen, der ønsker at forandre Stillingen i økonomisk Henseende med Hensyn til Fattigforsørgelsen mellem de forskellige Grupper af Kommuner, saa er det det ærede Mindretal og den høitærede Minister, som have foreslaet Jødestedet som Forsørgelsessted, men derimod ikke Udvalgets Flertal, som paa dette Punkt søger at have det Bestaaende.

Judenrigsministeren: Jeg vedkjender mig, at det har været en af de Opgaver, jeg har

stræbt at opfylde, at søge at fordele Byrderne noget mere ligeligt imellem Kommunerne, end Tilfældet hidtil har været. Jeg tror ikke, at man har nødtigt at vige tilbage for at vedkjende sig den Uvisse; thi det er aldeles utvivlsomt, at Byrderne for Tiden falde paa en overmaade ulige Maade, uagtet det ikke vil benegtes, at Fattigforsørgelsen ikke er nogen ligefrem Kommunalafgave, men mere en Statsafgave. Jeg skal først med Hensyn til de Endringsforslag, der ere stillede til det 1ste Kapitel, udtale, at jeg ikke har Noget imod dem at erindre; men det vil ikke ændre det ærede Thing, naar jeg siger, at jeg ikke er i Stand til at kunne tiltræde de af Udvalgets Flertal faaede af dets Mindretal stillede Forslag til § 18. Jeg har ikke lagt noget Skul paa, at jeg hverken kan erkjende Nødvendigheden af, at Opholdskommunen overhovedet skulde være at foretrække for Jødekommunen, hvad enten man vil tage Hensyn til det Humane — i alt Fald naar Jødekommunen tages med den af mig i Lovforslaget foreslaede Modifikation — eller den større eller mindre Banfælgighed, der vil være forbunden med at gennemføre dette System, og det forekommer mig, at den Diskussion, der er ført baade forrige og denne Gang, taler for, at de Banfælgigheder, de Fisserier, den Opsindsomhed, som overhovedet kan udklækkes i kommunale Bestyrelser, ganske vist har et langt større Spillerum lige overfor Opholdskommunen end lige overfor Jødekommunen. Jeg er jo imidlertid overstemt og er altsaa forsaavidt belavet paa at maatte gaa ind paa et Princip, der er bygget paa Opholdskommunen, men jeg hæver den i fuld Overensstemmelse med det ærede Udvalg, naar jeg holder mig til det ærede Udvalgs Udtalelser og dets trykte Betænkning, at der, for overhovedet at paalægge den enkelte Kommune Byrden af de Fattiges Forsørgelse, skal og maa fordres noget Mere end 5 Mars Ophold. Der skal og maa fordres en ikke altfor stor Lethed til at kunne eludere de herhen hørende Bestemmelser. Jeg kan nok føle Mere end jeg egentlig kan forstaa, at der kan være Noget i at knytte Forsørgelsespligten til Opholdet, men jeg kan paa den anden Side heller ikke se rettere, end at et Ophold af 5 Mar er for lidt lige overfor de Personer, som der i Reglen vil være Spørgsmaal om. Naar man nu vil sige mig, som det jo er sagt af flere forskellige Medlemmer, navnlig af den ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kred, at man i den Henseende kan stole paa de kommunale Bestyrelses Humanitet, saa svarer jeg dertil efter hele mit Anlæg, at jeg vilde ønske at jeg kunde det; men desto værre, jeg har for megen Erfaring til, at man kan faae mig til at tro derpaa i Forhold af denne Bessaffenhed, hvor det ikke blot gjælder Kommunens økonomiske Interesse, men hvor der ogsaa kommer personlige Forhold mellem Kommunens Styrelse og den vedkommende Fattige med i Spillet. Jeg mindes ikke, om jeg har nævnt det offentligt, men naar jeg, som sagt, nævner no-